

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 grudnia 2013 r.,
sprawy **D. K.**
skazanego z art. 177 § 2 i in. k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 21 stycznia 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 23 kwietnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 23 kwietnia 2012 r. D. K. skazany został za przestępstwa: 1) z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. - na karę 4 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na zawsze;

2) z art. 178a § 1 k.k. - na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, na podstawie art. 49 § 2 k.k. zasądzone świadczenie pieniężne, łącznie

orzeczono karę 4 lat pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na zawsze.

Od tego wyroku apelację wnieśli obrońca oskarżonego oraz prokurator na niekorzyść oskarżonego.

Obrońca w apelacji zarzucił obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k., art. 4 k.p.k. w z. w .z art. 5 § 2 k.p.k., a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych.

Prokurator podniósł zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z dnia 21 stycznia 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: a) uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności; b) karę pozbawienia wolności za czyn przypisany w 1 wyroku (zarzut I aktu oskarżenia) podwyższył do lat 6; c) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W kasacji od powyższego wyroku obrońca oskarżonego zarzucił rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.w. w zw. z art 7 k.p.k. oraz w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. jak również w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez:
 - zaniechanie rozważenia zarzutu apelacyjnego sygnalizowanego szczegółowo w uzasadnieniu apelacji, odnoszącego się do oceny dowodu w postaci opinii biegłego R. B. co do większego prawdopodobieństwa osoby kierującej pojazdem marki polonez truck, który to wniosek oparty był jedynie na zeznaniach świadków złożonych w zakresie powypadkowego położenia osób, tyle że żaden ze świadków nie był w stanie wskazać ani w jaki sposób osoby te wydostały się z pojazdu, ani jakie było położenie tych osób bezpośrednio po opuszczeniu pojazdu (momentu upadania),
 - powyższe, w ocenie obrońcy, było skutkiem braku wystarczającej analizy zarzutu dotyczącego naruszenia zasady obiektywizmu procesowego oraz wydania wyroku skazującego pomimo licznych wątpliwości, co do dowodu z

zeznań świadków zdarzenia, z których wynika, iż żaden z nich nie był w stanie wskazać osoby kierującej pojazdem mechanicznym marki polonez truck w chwili zdarzenia, jak również wskazać w jaki sposób uczestnicy zdarzenia wydostali się z samochodu oraz jakie było położenie tych osób w momencie zetknięcia z ziemią (położenie powypadkowe),

- pobieżne odniesienie się do zarzutu apelacji dotyczącego oceny oraz przyznania waloru wiarygodności zeznaniom świadka S. K. w sytuacji gdy sam Sąd Okręgowy przy analizie tegoż dowodu, z jednej strony w ślad za Sądem Rejonowym podnosi, iż za szczerością świadka przemawia jego zachowanie bezpośrednio po zdarzeniu, a jednocześnie wskazuje na podnoszone przez obrońcę zachowania świadka: wskazywanie na osobę trzecią jako kierującą polonezem trak czy też próbę oddalenia się z miejsca zdarzenia, które także miały miejsce w tym samym czasie;

2) art. 440 k.p.k. w z w. z art. 7 k.p.k., art.167 k.p.k., art. 193 k.p.k. poprzez nie dostrzeżenie konieczności przeprowadzenia w sprawie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej - toksykologii, w sytuacji gdy kwestia stężenia alkoholu we krwi, jego eliminacji w ogóle nie była badana przez Sądy rozpoznające sprawę zarówno pierwszej jak i drugiej instancji, w szczególności biorąc pod uwagę różnice w pomiarach u D. K. oraz S. K.

- co skutkuje utrzymaniem w mocy wyroku rażąco niesprawiedliwego bo za taki należy uznać orzeczenie, które nie wyjaśnia wszystkich okoliczności sprawy oraz pozostawia w sprawie wiele wątpliwości, które przy dostępnych środkach dowodowych można i należało rozstrzygnąć.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Porównanie treści zarzutów apelacyjnych i kasacyjnych prowadzi do wniosku, że autor kasacji pod pozorem rażącego naruszenia prawa procesowego przenosi na grunt postępowania kasacyjnego zarzuty zawarte wcześniej w apelacji, konstruując je w taki sposób, by ominąć zakaz kwestionowania ustaleń faktycznych. Skarga kasacyjna w istocie rzeczy zmierza do kolejnego zakwestionowania dokonanej przez Sąd pierwszej instancji – i w pełni zaakceptowanej w wyniku kontroli apelacyjnej przez Sąd odwoławczy – oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Tymczasem treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego jednoznacznie przekonuje, że podniesione w apelacji zarzuty zostały przez ten Sąd należycie rozpoznane, a następnie wszechstronnie rozważone. Uzasadnienie to merytorycznie jest trafne, odnosi się do zarzutów apelacji w takim zakresie, w jakim zostały one postawione. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że doszło do rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., niepełnego czy nierzetelnego rozpoznania środka odwoławczego.

Zarzut naruszenia art. 440 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 193 k.p.k. jest chybiony. Apelacja obrońcy nie kwestionowała stanu nietrzeźwości oskarżonego, zaś Sąd odwoławczy wskazał na prawidłowość ustaleń Sądu pierwszej instancji w tym zakresie (por. str. 9 uzasadnienia Sądu odwoławczego).

W tym stanie rzeczy, akceptując stanowisko zawarte w prokuratorskiej odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy kasację oddalił jako oczywiście bezzasadną.